VENETIË

Het moet aan het einde van de jaren zestig zijn geweest. Ach, de jaren zestig, toen de omvang van onze haardos even groot was als onze ambitie. Ik was net twintig, hevig studerend (nou, vooruit dan, studerend) en er had nog niemand gehoord van studiepunten of andere remmende factoren.

Mijn kunstgeschiedenisproject bevond zich in het Italiaanse Ravenna, waar ik met de hulp van de plaatselijke museumdirecteur de beroemde mozaïeken bestudeerde. Om dat allemaal goed tot je door te laten dringen moest je af en toe het strand op. Het vrouwelijk schoon is tenslotte ook een vorm van kunst en voor je het weet geschiedenis, dus ik vond dat zoiets tot mijn studiegebied behoorde. Onze camping lag pal aan het strand, dus studiemateriaal genoeg.

Liftend naar Venetië

Wie het voorstelde weet ik niet meer, maar plotseling waren we met een hele groep van vijftien gelijkgestemden op weg naar Venetië. Vanaf onze camping een reis van ruim tachtig kilometer, maar wat betekent afstand als je drie weken de tijd hebt? We besloten dan ook om de reis liftend af te leggen. Op de kustweg naar Venetië kwam de ene Italiaanse sportwagen na de andere langs, dus vonden we dat de duim alleen omhoog moest als er een auto met volbloed Italiaans motorgeweld onder de motorkap naderde. Dat viel een beetje tegen. Toen er na twee uur nog niemand een lift had gekregen, besloten we om ook andere automerken voor de reis in aanmerking te laten komen. Uiteindelijk bleek, laat in de middag op de afgesproken plaats in Venetië, dat niemand per Ferrari de oude dogenstad had bereikt. De meeste reizigers hadden genoegen moeten nemen met de smerige bak van een oude Iveco truck, en anderen hadden kans gezien om met zijn drieën de achterbank van een Fiat 500 te bevolken. Tachtig kilometer lang.

De Brug

Maar ja, we waren in Venetië. En de student filosofie in ons gezelschap stelde vast dat alles kan, als je maar doorzette. Er waren wat studenten klassieke talen in ons midden, dus we vonden het wel interessant staan om op de drukste punten als groep in het Latijn (of wat daarvoor doorging) de schoonheid van de stad te bespreken. Natuurlijk werden we daarbij steeds afgeleid door andere vormen van schoonheid, maar ik moet zeggen dat we ons voor studentenbegrippen netjes hebben gedragen die dag. Tot we die Amerikaanse mevrouw met haar twee mooie dochters tegenkwamen. Ze stonden een kaart te bestuderen, en kwamen er duidelijk niet uit. Natuurlijk boden wij onze hulp aan. Ze bleken de Brug der Zuchten te zoeken, maar konden hem maar niet vinden. Nu hadden wij ook een student economie bij ons, en dan weet je dat de oplossing altijd nabij is. Hij keek om zich heen, zag een smal grachtje met een verbindingsbrug, en zei: "Mevrouw, dat is de Brug der Zuchten." Voordat wij onze twijfel konden uiten, wees de mevrouw naar een plaatje in haar folder, en bevestigde dat het wel degelijk de gezochte brug was. Ze was opgetogen over onze hulp, en de dankbare blik van de dochters maakte onze dag helemaal.

Onverwachte hulp

Eenmaal gezeten op een terras achter een koel drankje (de econoom betaalde), kwam de onvermijdelijke vraag. "Hoe wist je nu dat we vlak voor de Brug der Zuchten stonden?" Voordat onze economiestudent kon antwoorden, zei een ander uit het gezelschap: "Zou je die kunstschilder ook niet een biertje geven?" Hij had gezien wat niemand zag, behalve onze econoom toen hij om zich heen keek op zoek naar De Brug: de helpende wijsvinger van een kunstschilder aan de waterkant, die de vraag van de Amerikanen ook had gehoord. Schoorvoetend werd de waarheid toegegeven. We gingen in opperbeste stemming de Venetiaanse avond tegemoet. Hoe we daarna weer thuis kwamen was van later zorg.

Het raadsel van de

Brug der Zuchten